

Cuprins

Petrecere de Revelion	12
Eu, fiica Rominei Power și a lui Al Bano	16
Mulți păduchi și multe cozi	20
Eu, fiica Aurei Ioniță și a lui Virgil Costache	39
Mică paranteză de doi ani pe Șoseaua Cățelu	47
Cele două Alina	70
Laura C. (1994 - 1995)	97
Limuzine albe pe Șoseaua Cățelu 42 (1995 - 1998)	136
Vrăjitoarele din Șoseaua Cățelu	170
Arrivererci, Leo! (2000)	191
Epilog (2007)	255
Mulțumiri	265

Cuvânt-înainte

Alina Nedelea debutează în forță cu un roman autobiografic scris dintr-o suflare, într-un stil direct, colocvial, fără prejudecăți. Cartea sa, *Șoseaua Cățelu 42*, descrie din perspectiva copilului, apoi din cea a adolescentului și a tânărului adult, universul unui cartier bucureștean de dinainte și de după evenimentele din decembrie 1989. O familie ai cărei membri au capacități premonitorii, o fetiță care visează să iasă din ghetou și care, pe măsură ce crește, trece prin situații și întâmplări incredibile. Viața o împinge pe autoare în bolgiile dantești ale infernului, din care evadează singură, printr-o revoltă împotriva propriei persoane. Victimă a mirajului unei lumi care o așteaptă să îi pună potențialul în valoare, protagonista pleacă „dincolo”, în Occidentul civilizată, unde află că există mereu o slujbă de chelneriță pentru fetele cu vise de glorie. Dezamăgită, în pragul deprimării, izbutește să se smulgă din marasm, să ia totul de la capăt și să găsească drumul împlinirii profesionale și personale.

S-ar putea spune că tot ce i se întâmplă este dramatic, uneori cumplit. Dar Alina Nedelea e o persoană solară, lipsită de patetism ieftin, care ia lucrurile așa cum sunt. Ironică și autoironică, de o infinită candoare pe care argoul nu numai că n-o acoperă, ci o pune, în mod paradoxal, în valoare, Alina trece prin evenimente incredibile, rămânând neatinsă, intactă lăuntric. Își trăiește fireștile dureri cu discreție și grație, întru totul fermecătoare. Dincolo de teribilisme se conturează imaginea unei persoane reflexive, care se descoperă pas cu pas și care, pe măsură ce se povestește, pare a se elibera dintr-o strânsoare existențială.

Nicolae Luca

*Ceea ce mă interesează cu adevărat e dacă
Dumnezeu, când a creat lumea, avea o altă opțiune...*

Albert Einstein

Petrecere de Revelion

Suntem în 31 decembrie 1988 și acasă la mine e multă lume. Locuiesc în București (n-am ales eu asta, m-am născut acolo și basta!), pe Șoseaua Cățelu, numărul 42. Am petrecut douăzeci de ani întrebându-mă ce destin sau viitor poate avea o fată care locuiește pe o stradă cu un asemenea nume și încă alți zece ani din viață jurându-mi că în testamentul meu voi scrie o singură rugămintă: „Fie-vă milă! Schimbați numele străzii ăsteia. Dacă s-ar numi Strada Câinelui, de dragul sonorității, și tot ar fi un început.”

Dar asta nu contează acum. Cum vă spuneam, toți oaspeții se află în casa părinților mei și ciocnesc un pahar cu vin, rîd, mănîncă (măcar de Anul Nou, că în celelalte zile mîncarea se caută, dar nu prea se găsește), dansează și cîntă. Din fericire, pe la șapte dimineața pleacă toți. Am paispe ani neîmpliniți și m-am plictisit de moarte. Mă bag sub plapumă, îmi spun „noapte bună” mamei, care de ani de zile doarme în același pat cu

mine și în sfârșit închid ochii. Mă trezesc după juma' de oră, fiindcă mama bâlbâie niște chestii ciudate.

— Mamă! Mă auzi? Ce zici, dragă? Nu te înțeleg. Mamă, ce pălăria mea bolborosești acolo?

Mama nu bolborosea nimic, săraca. Pur și simplu își dădea duhul: comoție cerebrală. Și uite-așa, ne-a demonstrat ea că avusese dreptate și că se pregătea să ne părăsească. De o lună ne făcea capul calendar cu visul ăla ciudat al ei, pe care îl avusese de două ori.

— Dragii mei, să vă explic: așa cum bine știți, am talent la vise ciudate. Am visat moartea lui Puiu și Puiu a murit, am visat moartea lui Vania și Vania a murit, acu' văd moartea altcuiva.

Noi, evident, repede cu mâna la inimă și cu respirația tăiată.

— Văd moartea mea.

Noi, evident, instantaneu răsuflăm ușurați. Dar cred că e bine să clarificăm imediat lucrurile. Mama avusese câteva scurtcircuite la creier, amănunt care nu mai era un secret pentru nimeni. OK? Nu a avut o viață ușoară și, când mă exprim așa, vreau să spun „normală”.

Așadar, ne-a povestit visul, ne-a oferit și interpretarea lui și ne-a anunțat că în curând se va sui în pat și nu se va mai trezi. Cine? Ea? Cum așa? Imposibil! Nici dacă ai fi plătit bani grei nu ai fi reușit să găsești o femeie la 60 de ani mai puternică și mai sănătoasă decât mama mea! Prin urmare, nici nu a terminat bine de povestit visul, că noi toți l-am și uitat. În schimb, după nici

zece zile, ea face o comoție cerebrală în somn și pa!
La revedere!

Eu nu pricep ce se întâmplă și îi trag două palme peste față. Ea reacționează, deschide ochii, îngaimă ceva, apoi se stinge. Tot mai buimacă, insist, urlu la taică-meu, care doarme în cealaltă cameră, și îi mai ard încă două palme. Nimic. Tata, pe jumătate adormit, pe jumătate beat, nu înțelege nici el mare lucru. Îmi zice să-i aplic încă două palme, iar eu mă conformez, dar de data asta nu mai pricep absolut deloc de ce degetele mele lovesc doi bolovani și nu doi obraji moi și catifeleți. Capul mamei nu s-a mai clintit, gâtul i-a înțepenit și chiar dacă eu tot nu înțeleg o iotă din ce se petrece, scumpa mea mamă murise în doar zece secunde. Taică-meu, mut-mut, se repede glonț la fereastră, cu intenția clară de a se arunca în cap de la etajul 7.

Eu, la fel de mută, mă prind de bluza lui de pijama și trag cât pot. E șapte dimineața și în dreapta îl am pe tata, care insistă să se arunce de la fereastră, în vreme ce la stânga se află mama, moartă pe pat. Și acum, stop! Stop am zis! Rog ca toată lumea să se oprească aici.

Țin să precizez și să subliniez ce am înțeles eu în dimineața aceea, chiar și cu întârziere. Numai un imbecil poate să-și dorească toată viața să aibă o vilă cu o grădină enormă în jur și să uite de avantajul de a locui într-un bloc de nouă etaje și lung de doi kilometri. Tu scoți un urlat de animal înjunghiat și nici nu apuci să numeri până la șapte, că te și pomenești cu toți vecinii peste tine în apartament, dornici să-ți izgonească cele mai negre gânduri care îți trec prin minte în clipele alea.

Cam asta am priceput eu la nici paișpe ani. Și era numai începutul, mai cu seamă că încă nu aflasem despre femeia aia că nu îmi e mamă, iar că bărbatul ăla nu îmi e tată. Și dacă aș fi știut, aș fi înțeles sau aș fi prevăzut măcar un sfert din viitorul apropiat, așa cum maică-mea era în stare să o facă, și în loc să îl trag pe tata de pijama în dimineața aia, mai degrabă i-aș fi făcut vânt de la etaj.

Un An Nou bun, Alina! Hai că Revelionul următor ai să-l vezi și pe Ceaușescu, de asemenea, mort.